

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/181/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1223203435
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Srnková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:1223203435.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kristíny Srnkovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Ľubomíra Bundzela, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom ako matka, v konaní zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, dieťa rodičov – matky: C. D. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/XX, F. - G., v konaní zastúpená: JUDr. Tatiana Dlhošová, advokátka so sídlom Lazaretská 23, Bratislava – mestská časť Ružinov, a otca: C. H. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX/XX, J., v konaní o návrhoch rodičov na zmenu úpravy ich práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní matky proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II č. k. 37P/43/2023-526 zo dňa 10.06.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava II č. k. 37P/43/2023-548 zo dňa 25.08.2025 **p o t v r d z u j e .**

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 10.06.2025 v spojení s opravným uznesením zo dňa 25.08.2025 súd prvej inštancie výrokom I. zveril maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov s tým, že mimo bežných dní sa striedavá osobná starostlivosť bude realizovať počas školských prázdnin a sviatkov v zmenenom režime tak, že matka bude vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého počas jarných prázdnin vyhlásených pre kraj obvyklého pobytu maloletého každý nepárny kalendárny rok od pondelka (prvý deň prázdnin) od 10:00 hod. do piatka do 18:00 hod., počas Veľkonočných prázdnin každý páry kalendárny rok od štvrtka (prvý deň prázdnin - Zelený štvrtok) od 10:00 hod. do utorka nasledujúceho týždňa do 18:00 hod., počas letných prázdnin každý páry kalendárny rok od 1.7. od 10:00 hod. do 15.7. do 18:00 hod., od 1.8. od 10:00 hod. do 15.8. do 18:00 hod. a každý nepárny kalendárny rok od 15.7. od 18:00 hod. do 1.8. do 10:00 hod. a od 15.8. od 18:00 hod. do 31.8. do 10:00 hod. a počas zimných prázdnin a vianočných sviatkov každý nepárny kalendárny rok od 23.12 od 12:00 hod. do 30.12. do 12:00 hod. a každý páry kalendárny rok od 30.12. od 12:00 hod. do 6.1. do 18:00 hod.. Otec bude vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého počas jarných prázdnin vyhlásených pre kraj obvyklého pobytu maloletého každý páry kalendárny rok od pondelka (prvý deň prázdnin) od 10:00 hod. do piatka do 18:00 hod., počas Veľkonočných prázdnin každý nepárny kalendárny rok od štvrtka (prvý deň prázdnin - Zelený štvrtok) od 10:00 hod. do utorka nasledujúceho týždňa do 18:00 hod., počas letných prázdnin každý nepárny kalendárny rok od 1.7. od 10:00 hod. do 15.7. do 18:00 hod., od 1.8. od 10:00 hod. do 15.8. do 18:00 hod. a každý páry kalendárny rok od 15.7. od 18:00 hod. do 1.8. do 10:00 hod. a od 15.8. od 18:00 hod. do 31.8. do 10:00 hod. a počas zimných prázdnin a vianočných sviatkov každý páry kalendárny rok od 23.12 od 12:00 hod. do 30.12. do 12:00 hod. a každý nepárny kalendárny rok od 30.12. od 12:00 hod. do 6.1. do 18:00 hod.. Rodičia sa zaviazali pre starostlivosť

druhým rodičom maloletého riadne pripraviť so všetkými potrebnými vecami. Preberanie maloletého do starostlivosti rodiča sa v čase sviatkov a prázdnin realizuje tak, že rodič, ktorému osobná starostlivosť o maloletého začína si maloletého prevezme v mieste bydliska rodiča, ktorému osobná starostlivosť o maloletého končí.

Výrokom II. súd prvej inštancie zamietol návrhy na ďalšiu zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností.

Výrok III. určil, že týmto rozsudkom sa mení rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020-385 zo dňa 15.12.2022 v časti rozsahu striedavej osobnej starostlivosti k maloletému.

Výrokom IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o návrhu matky, ktorá sa domáhala zmeny úpravy práv a povinností rodičov k maloletému zverenému do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov jeho zverením do jej osobnej starostlivosti, uložením povinnosti otcovi platiť výživné na maloletého v sume 300,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu na súd, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k jej rukám a povinnosti zaplatiť zročné výživné na maloletého do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a úpravy styku otca s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10:00 hod. do 17:00 hod.. Otec vo svojom protinávru žiadal návrh matky zamietnuť a maloletého zveriť do svojej osobnej starostlivosti s tým, že obaja rodičia budú maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, uložiť matke povinnosť platiť výživné na maloletého vo výške určenej súdom a upraviť styk matky s maloletým.

3. Vecne zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému novou rozšírenou úpravou striedavej osobnej starostlivosti počas sviatkov a prázdnin je v tejto časti dôvodný, a preto v tejto časti návrhu vyhovel a v časti prezverenia maloletého do výlučnej osobnej starostlivosti jedného rodiča je návrh nedôvodný, a preto ho v tejto časti zamietol. Zistil, že rodičia dospeli ku konsenzu v časti rozšírenia striedavej osobnej starostlivosti počas sviatkov a prázdnin a nedospeli k dohode v otázke výlučnej osobnej starostlivosti o maloletého jedným z rodičov. Uviedol, že naposledy boli práva a povinnosti rodičov voči maloletému upravené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020 - 109 zo dňa 03.06.2021, ktorým bolo manželstvo rodičov maloletého rozvedené, na čas po rozvoze manželstva bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov s oprávnením oboch rodičov maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, výživné na maloletého súd neurčil, vo zvyšku návrh zamietol a ex offo uložil výchovné opatrenie matke maloletého spočívajúce v povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu v zariadení Úsmev ako dar, Ševčenkova 21, Bratislava v rozsahu 15 hodín za účelom zlepšenia komunikácie rodičov vo veciach maloletého. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020 - 385 zo dňa 15.12.2022, právoplatným dňa 27.01.2023 vyplývalo, že súd schválil rodičovskú dohodu, podľa ktorej bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v týždenných intervaloch tak, že maloletý je v osobnej starostlivosti otca každý nepárny týždeň od piatka od 15:00 hod. do nasledujúceho piatka párneho kalendárneho týždňa do 15:00 hod., kedy začína osobná starostlivosť matky a táto trvá do nasledujúceho nepárneho kalendárneho týždňa do piatka do 15:00 hod. s tým, že miestom odovzdania a preberania maloletého je vždy miesto predškolského zariadenia, ktoré maloletý navštevuje, s výnimkou vianočných a zimných sviatkov, kedy je úprava osobitná. Počas vianočných a zimných sviatkov začínajúcich v nepárnom kalendárnom roku je maloletý v osobnej starostlivosti matky od 23.12. od 15:00 hod. do 26.12. do 18:00 hod., kedy začína osobná starostlivosť otca a táto trvá do nasledujúceho 2.1. do 10:00 hod., kedy pokračuje osobná starostlivosť matky do 7.1. do 18:00 hod. s tým, že miestom odovzdania a prevzatia maloletého bude vždy miesto odovzdávajúceho rodiča. Súd prvej inštancie v priebehu konania zistil, že striedavá osobná starostlivosť je funkčná, maloletý je rád v spoločnosti oboch rodičov, má k nim vybudovaný vrúcny vzťah a z jeho výpovede vyplynulo, že nechce nič meniť na svojom pobyte u matky a u otca. Problematickou medzi rodičmi je ich vzájomná komunikácia, ktorá medzi nimi spôsobuje napätie, neistotu a vyúsťuje následne do vzájomného obviňovania sa z údajných nedostatkov pri starostlivosti o maloletého. V priebehu konania postupne dochádzalo medzi rodičmi k dohode v otázkach týkajúcich sa maloletého, čo bolo podľa názoru súdu signálom, že sa postupne medzi rodičmi obrusujú hrany napätia, nezhôd a komunikácia sa zlepšuje, najmä po návšteve mediátora a potom je dobrým podkladom k pokračovaniu striedavej osobnej starostlivosti o maloletého, ktorá vyžaduje schopnosť rodičov riadne komunikovať o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého. Zo založenej priebežnej správy z mediačného procesu rodičov zo dňa 02.04.2025 mal súd za preukázané, že rodičia dospeli k dohode na zaslaní prihlášky do dvoch základných škôl s tým, že tento výber platí aj na ďalší školský rok, rodičia sa dohodli na vzdelávaní maloletého v slovenskom jazyku, ďalej sa dohodli, že do spádovej školy

maloletého nebudú prihlasovať, že v prípade nástupu do základnej školy bude maloletý navštevovať školský klub a školskú jedáleň. Obaja rodičia sprevádzali maloletého na vyšetrení školskej zrelosti, na čom sa obaja rodičia aj dohodli. Rodičia sa na mediačnom stretnutí dohodli tiež na ďalšom postupe pri vyšetrení školskej zrelosti a vzájomnom informovaní sa a návšteve logopéda. Otvorenou otázkou zostala voľba náboženskej alebo etickej výchovy, výber krúžkov. Bolo nesporné, že obaja rodičia sú milujúci rodičia, obaja sa snažia zodpovedne vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého a maloletý má rovnako vrúcny vzťah k otcovi ako aj k matke, čo vyplýva z jeho výpovede pred súdom. Do spisu bol založený záznam Materskej školy, E. X, F. z pohovoru s otcom maloletého, ktorý sa konal na základe žiadosti otca so školskou psychologičkou. Odporúčané bolo naďalej rozvíjať jemnú motoriku, tréning predškolských schopností, na čom sa už rodičia dohodli. Taktiež z potvrdenia Detskej ambulancie pre deti, MEDMA s. r. o., so sídlom Dunajská Lužná, Lipnická 2/B vyplývalo, že spolupráca s rodičmi je primeraná, v prípade potreby komunikujú s rodičmi aj telefonicky, rodičia rešpektujú a dodržiavajú pokyny pri ošetrovaní dieťaťa. Zo správy Tenenetu, o. z. zo dňa 28.11.2024 vyplývalo odporúčenie, že pri nezhodách rodičov (v tom čase), je potrebné, aby prišlo k výraznejšiemu progresu v kooperácii rodičov, je potrebné zväziť postoje a nastavenia rodičov voči sebe navzájom. Ako bolo vyššie spomenuté, následne pred mediátorkou rodičia už dospeli vo viacerých oblastiach ku konsenzu. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti, najmä na zistenú zlepšujúcu sa komunikáciu rodičov, ktorí dospeli vo väčšej časti nezhôd k dohodám o podstatných veciach maloletého, dospel súd prvej inštancie k záveru, že znalecké dokazovanie v danom štádiu by bolo nadbytočné a nevhodné a nemenilo by nič na skutočnom stave vecí, a preto návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania nevyhovelo a zamietol ho ako nedôvodný. Súhlasil s vyjadrením Tenenetu, o. z., že žiaden rodič nie je dokonalý a prehnané očakávania od druhého rodiča vedú len k zhoršovaniu situácie. Dieťa potrebuje v živote oboch rodičov a obaja sú v jeho živote rovnako dôležití. Obojstranná snaha a vzájomné rešpektovanie dohodnutých pravidiel, ako aj rešpektovanie druhého rodiča sú kľúčové pre zlepšenie situácie v rodine. Prehnaná rivalita rodičov o výbere vhodnejšieho rodiča nie je v záujme maloletého, a preto by od nej rodičia mali upustiť. Negatívne správanie a konanie jedného rodiča v snahe obmedziť nielen práva druhého rodiča na styk, výchovu a starostlivosť o maloleté dieťa, a to na podklade účelových tvrdení, je v rozpore s najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Aj Ústavný súd opakovane konštatoval, že vzájomná radosť rodiča a dieťaťa v blízkosti toho druhého rodiča je základným prvkom rodinného života, ktorý je chránený čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého vyplýva tiež pozitívny záväzok štátu chrániť záujmy rodiny a prispievať aktívne k udržiavaniu a obnovovaniu rodinnoprávnych väzieb. Mal za to, že pokračovanie striedavej osobnej starostlivosti u maloletého je v jeho najlepšom záujme, pričom záujem maloletého je prvoradý.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie matka z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f), g), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 62 ods. 1 CMP. Uviedla, že v priebehu konania sa s otcom maloletého dohodli na rozsahu starostlivosti o maloletého počas sviatkov a prázdnin rodičovskou dohodou, ktorá bola schválená výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie, voči ktorému odvolanie nepodáva. Ďalej uviedla, že návrhom žiadala maloletého zveriť do svojej osobnej starostlivosti z viacerých dôvodov, najmä z dôvodu nespokojnosti otca pri výchove maloletého, problémoch s komunikáciou medzi rodičmi, ktorá je jedným z predpokladov pre určenie striedavej osobnej starostlivosti pri výchove maloletého rodičmi. Poukázala na to, že ostatným rozsudkom súdu prvej inštancie bola schválená rodičovská dohoda, ktorou bol maloletý zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, bola dohodnutá predškolská príprava maloletého v MŠ E. B. F. a trvalý pobyt. Verila, že napriek konfliktnému rozvodu, budú rodičia zodpovedne pristupovať k striedavej osobnej starostlivosti o maloletého, aby bol tento spôsob výchovy na jeho prospech. Zastávala názor, že v priebehu konania preukázala, že otec systematicky nedodržiaval rodičovskú dohodu schválenú rozsudkom súdu a neboli splnené dôvody na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Tvrdila, že otec II. polrok školského roka 2022/2023 a celý školský rok 2023/2024 ignoroval povinnosť dohodnutú rodičmi a odporúčanú kolíznym opatrovníkom, a to maloletého pravidelne nosiť do školského zariadenia. Namietala, že súd túto otázku hodnotil až v priebehu roka 2025, kedy otec maloletého už v školskom roku 2024/2025 musel dávať na predprimárne vzdelávanie z dôvodu zákonnej povinnosti a dovŕšenia piatich rokov veku maloletého, pričom nevyhodnotil jeho predchádzajúci prístup k výchove maloletého, a to ignorovaním dochádzania

do MŠ. Uviedla, že otec bez jej vedomia a súhlasu žiadal o prijatie maloletého do MŠ v J. a pre tento účel zmenil maloletému bez jej vedomia a súhlasu trvalý pobyt do J.. Poukázala na to, že otec od posledného rozhodnutia maloletému viackrát zmenil trvalé bydlisko a úplne odignoroval to, že otázka trvalého pobytu maloletého bola vyriešená dohodou rodičov na pojednávaní dňa 15.12.2022 v predošlom konaní, čo vyplýva zo zápisnice z pojednávania a súd prvej inštancie toto žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Dodala, že maloletý sa jej sťažoval, že ho otec pohlavkuje, bije, sťažnosti boli v čase, keď otec maloletého nedával do MŠ, avšak súd sa obmedzil iba na zistenie názoru otca, ktorý používanie takýchto výchovných prostriedkov poprel. Ďalej namietala, že napriek tomu, že Tenenet, o z. odporučil, aby bolo realizované znalecké dokazovanie za účelom zistenia spolupráce rodičov a schopnosti každého rodiča s akceptáciou role druhého rodiča, tak znalecké dokazovanie súd odmietol, čo odôvodnil tým, že znalecké dokazovanie by v danom štádiu bolo nadbytočné a nevhodné a nemenilo by nič na skutočnom stave veci, čo vnímala ako rezignáciu na snahu zabezpečiť čo najlepší záujem maloletého. Zastávala názor, že keďže boli súdom zistené nepriateľské postoje medzi rodičmi, bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, ktoré navrhovala, pričom odmietnutie vykonania nezávislého znaleckého posudku viedlo k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu súdom prvej inštancie. Tvrdila, že pri každom odovzdávaní dieťaťa je vystavovaná verbálnym útokom zo strany otca. Súd prvej inštancie vinila z toho, že sa nezaoberal prekážkami pre nariadenie striedavej osobnej starostlivosti, a to nedostatkom komunikácie, konfliktnou komunikáciou a nespôlpracou medzi rodičmi. Svoj nesúhlas so striedavou osobnou starostlivosťou o maloletého odôvodnila nespôlpracou otca pri takejto forme starostlivosti, jeho mimoriadnou konfliktnosťou pri riešení bežných problémov a neochotou sa s ňou dohodnúť na čokoľvek. Dodala, že otec každý problém, ktorý pri výchove maloletého nastane, vníma ako útok na svoju osobu a odmieta spoluprácu. Poukázala na to, že hoci pod tlakom prebiehajúceho súdneho konania otec navrhol mediálne konanie, tak väčšinu otázok, ktoré boli na mediácii položené, otec nebol schopný konštruktívne riešiť, všetky konkrétne návrhy musela predostrieť ona a otec riešenia odmietal, lebo išlo o riešenia navrhnuté ňou (spory o angličtinu v MŠ, korčuľovanie v MŠ, návštevy logopéda, výbere ZŠ, odklad s nástupom do ZŠ). Tvrdila, že problém v komunikácii spôsobuje otec, ktorý popiera jej rolu, vyvoláva konflikty a presadzuje svoje vlastné názory aj sabotovaním dohodnutých riešení. Namietala, že súd prvej inštancie nevyhodnotil rodičovský konflikt vo vzťahu k zachovaniu striedavej osobnej starostlivosti o maloletého. Nie je možné dieťa vychovávať len pod tlakom súdneho konania, keďže iba vtedy sú rodičia schopní dosiahnuť dohodu. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepresvedčivé, zmatečné a právne nesprávne, lebo súd svoje názory ani skutkovo nezodôvodnil. Navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

6. K odvolaniu matky sa vyjadril otec tak, že matka síce formálnym spôsobom cituje odvolacie dôvody, ale z predloženého odvolania nevyplýva, v akom konkrétnom pochybení súdu vidí naplnenie jednotlivých odvolacích dôvodov a jej tvrdenie, že súd sa vecou dostatočne nezaoberal, je nepravdivé, ide výlučne o jej subjektívnu konštatáciu bez akejkoľvek právnej relevancie. Poukázal na odmietavé reakcie maloletého na pobyt v MŠ E. X B. F. z dôvodu neúspešnej adaptácie dieťaťa v dôsledku šikanózneho konania ostatných maloletých detí vo vzťahu k maloletému, s ktorými sa mu maloletý zdôveroval, pričom maloletý pred pracovníkmi ÚPSVaR dňa 29.06.2023 sám vyslovil nevoľu chodiť do škôlky. Tvrdil, že matka v danom čase počas stretnutí v Tenenete, o. z. prisľúbila, že pokiaľ sa maloletému nebude v predškolskom zariadení E. aj naďalej páčiť, bude súhlasiť so zmenou škôlky, čo však nenaplnila. Poukázal na to, že v matkou namietanom čase nebolo navštevovanie MŠ povinné a za neakceptovateľné označil nútenie dieťaťa navštevovať predškolské zariadenie, v ktorom sa necítilo bezpečne a odmietalo ho navštevovať. Uviedol, že pozitívna motivácia a jeho citlivý prístup k adaptácii dieťaťa na MŠ sa následne prejavili v plnohodnotnej predškolskej dochádzke maloletého a jeho úspešnom etablovaní sa v kolektíve. Ďalej poukázal na to, že maloletý navštevuje MŠ E. X B. F. výlučne na základe autoritatívneho rozhodnutia matky, bez jeho vedomia a súhlasu a na podklade nepravdivých tvrdení matky prezentovaných v MŠ o tom, že zadováženie súhlasu druhého zákonného zástupcu maloletého dieťaťa je údajne spojené s ťažko prekonateľnou prekážkou. Tou prekážkou bolo pre matku jeho informovanie o svojom úmysle a získanie súhlasu druhého rodiča legitímnym spôsobom. Poprel, že by on bol tým, kto nedokáže s matkou spolupracovať pri výchove syna a spôsobuje problémy medzi rodičmi. Ďalej uviedol, že matka bola tou, ktorá bez jeho vedomia a súhlasu necitlivo vytrhla maloletého z jeho domácnosti a premiestnila ho do iného mesta (G. F.), a to aj napriek súdному rozhodnutiu, ktorým jej bola uložená povinnosť sa takéhoto konania zdržať a svojoľne zmenila maloletému pobyt a maloletého prihlásila na trvalý pobyt v mieste svojho bydliska. Pokiaľ matka poukazuje na jeho konanie v tom smere, že bez jej súhlasu maloletému zmenil trvalé bydlisko, tak poukázal na nesporný fakt,

že matka má voči nemu rovnakú povinnosť, ktorú opakovane porušila, keď maloletému zmenila trvalý pobyt štyrikrát, v dôsledku čoho vedome a opakovane konala nielen v rozpore s najlepším záujmom maloletého, ale aj v rozpore s platnými právnymi predpismi a súdnym rozhodnutím. Poprel tvrdenie matky, že otázka trvalého pobytu maloletého bola vyriešená dohodou rodičov na pojednávaní dňa 15.12.2022 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 39P/118/2020, pretože z výrokovkej časti rozsudku nevyplýva žiadne autoritatívne rozhodnutie súdu o určení trvalého bydliska maloletého a nevyplýva to ani zo zápisnice z pojednávania. Z tejto zápisnice vyvstáva výlučne poučenie účastníkov zo strany súdu, že pri prípadnej zmene trvalého bydliska dieťaťa sa vyžaduje súhlas rodiča. Domnieval sa, že matka je presvedčená o tom, že z titulu „matky dieťaťa“ je oprávnená rozhodovať o dieťati samostatne, bez akejkoľvek súčinnosti s ním, pričom takéto presvedčenie je príkrom rozpore s najlepším záujmom dieťaťa a platnou legislatívou. Uviedol, že to bol výlučne on, kto sa v záujme maloletého snažil vyvinúť aktivitu smerujúcu k zlepšeniu komunikácie medzi rodičmi, keď o. i. navrhol mediačné konanie, v rámci ktorého rodičia dospeli k dohode ohľadom výberu ZŠ, školského klubu, školských obedov, rozšírenej úpravy starostlivosti o maloletého počas štátnych sviatkov a školských prázdnin, výberu a návštevy logopéda a výberu imunológa. Ohradil sa voči absurdným tvrdeniam matky, že medzi rodičmi v dôsledku jeho konania nastal spor o odklad s nástupom maloletého do ZŠ z dôvodu, že v prihláške uviedol, že maloletý má odporúčaný odklad s nástupom do školského zariadenia, keďže pri vyplňaní prihlášky maloletého do ZŠ postupoval výlučne v zmysle inštrukcií pedagógov školského zariadenia, ktorí ho výslovne poučili o tom, že v prípade, ak má dieťa akreditovaným centrom odporúčaný odklad nástupu do ZŠ, je rodič povinný takúto skutočnosť uviesť. Zo správy Centra poradenstva a prevencie zo dňa 01.04.2025 z diagnostického vyšetrenia školskej spôsobilosti vyplývalo, že maloletému bolo odporúčané pokračovať v plnení povinného predprimárneho vzdelávania v školskom roku 2025/2026. Mal za to, že konanie matky, ktorá účelovo školským zariadeniam v rámci prihlášok výsledky školskej zrelosti maloletého zatajila, je v rozpore so záujmom maloletého. Zastával názor, že matkou navrhované znalecké dokazovanie nie je prostriedkom, ktorý by bol spôsobilý vyriešiť rodičovský konflikt. V rámci konania neboli zistené žiadne pochybenia v jeho osobnej starostlivosti o maloletého, nezistili sa žiadne matkou vyfabulované prejavy jeho údajnej agresivity a násillia voči maloletému, maloletý nevykazoval žiaden strach z jeho osoby, ktoré by odôvodňovali nariadenie znaleckého dokazovania. Zo šetrenia pomerov v jeho domácnosti ako aj z výsluchu maloletého bolo preukázané, že on svojho syna nadovšetko miluje, majú spolu vytvorený úprimný, vrúcny a pevný vzťah. Maloletý zároveň vyjadril prianie, že nechce nič meniť na svojom pobyte u neho a u matky. Maloletý sa v striedavej osobnej starostlivosti rodičov nachádza už vyše troch rokov. Uviedol, že nefunkčnosť bezproblémovej komunikácie medzi rodičmi, ktorú matka uvádzala ako dôvod na zmenu právoplatného rozhodnutia, nepredstavuje podstatnú zmenu pomerov. Poukázal na to, že v zmysle ustálenej súdnej praxe ani chýbajúca kvalifikovaná komunikácia medzi rodičmi nie je vždy prekážkou striedavej osobnej starostlivosti (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 266/10 z 18. augusta 2010). Keďže matka v konaní nepreukázala žiadnu zmenu pomerov odôvodňujúcu zmenu výkonu starostlivosti rodičov o maloletého, navrhol, aby odvolací súd odvolanie matky zamietol.

7. K vyjadreniu otca matka uviedla, že otec nepredkladá žiadne zásadné nové tvrdenia ani dôkazy, ale opakuje svoje tvrdenie, ktoré opakovane pred súdom prvej inštancie, založené na jeho reprodukcií udalostí, ktoré sa stali pred rozvodom (pred rokom 2022 a boli vyhodnocované súdom v konaní sp. zn. 39P/118/2020) a cez ktoré sa stále nepreniesol, absolútne spochybňuje a popiera rodičovskú dohodu, ktorá bola schválená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15.12.2022 do obsahu zápisnice z pojednávania z 15.12.2022, teda otec nepopiera, že takúto dohodu uzavrel, ale necíti sa byť ňou viazaný, lebo nie je vo výroku rozsudku. Uviedla, že z obsahu jej odvolania vyplýva, čo vytýka súdu a z povahy námietky vyplýva odvolací dôvod. Namietala, že súd prvej inštancie nevykonal znalecký posudok, ktorý navrhla ako dôkaz potrebný na zistenie rodičovských kompetencií a predpokladov, čo sú rozhodujúce skutočnosti pre určenie spôsobu rodičovskej starostlivosti. Mala za to, že z odôvodnenia rozsudku súdu vyplýva, že pokiaľ rodičovská komunikácia, resp. jej problémovosť bude pretrvávať, je to dôvod na preskúmanie zmeny zverenia a bude dôvodný aj znalecký posudok. Tvrdila, že príčiny konfliktu súd nezistil a zamietol znalecký posudok ako navrhnutý dôkaz, ktorý by tieto príčiny mal určiť, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP vzhľadom na nedostatočnosť zistený skutkový stav, ktorého dôsledkom je nesprávnosť skutkových zistení, v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v dôsledku absencie vyhodnotenia príčin konfliktu. Poukázala na to, že konfliktnosť komunikácie rodičov bola zistená už v rozvode konaní (Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 39P/118/2020), čo viedlo k vstupu prokurátora do konania. Konflikty neustávali napriek odbornému poradenstvu ani po skončení rozvodového konania,

preto Tenenet, o. z. odporúčal znalecké dokazovanie. Zastávala názor, že nevykonanie tohto dôkazu malo za následok nedostatočné a nesprávne zistenie skutkového stavu (odvolací dôvod) a súd vec nesprávne posúdil (odvolací dôvod), keď návrh zamietol, hoci mal preukázanú konfliktnosť rodičovskej komunikácie, ktorá je prekážkou pre zotrvanie dieťaťa v striedavej osobnej starostlivosti, ktorá vyžaduje spoluprácu rodičov. Uviedla, že otec nespolupracoval so združením Tenenet, o. z., z čoho bolo zrejmé, že pokiaľ mediátora nevyberie on, tak sa na osobe mediátora rodičia nezhodnú. Preto výber ponechala na otca, s osobou mediátorky súhlasila a v mediácii spolupracovala. Poukázala na účelový výklad otca k rozhodnutiu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 266/10 z 18. augusta 2010, lebo z analytickej právnej vety rozhodnutia vyplýva, že (ne)funkčnosť komunikácie medzi rodičmi má súd vyhodnotiť a pre rozhodnutie je relevantná, avšak v danom prípade ju súd nevyhodnotil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – účastníkom konania (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e), f), g), h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 28 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia. Pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa.

13. V zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

14. Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

15. V zmysle čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa.

16. V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť.

17. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o návrhu matky, ktorá sa domáhala zmeny úpravy práv a povinností rodičov k maloletému zverenému do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov jeho zverením do jej osobnej starostlivosti, uložením povinnosti otcovi platiť výživné na maloletého v sume 300,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu na súd, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k jej rukám a povinnosti zaplatiť zročné výživné na maloletého do troch dní od

právoplatnosti rozhodnutia a úpravy styku otca s maloletým každý nepárny týždeň v sobotu od 10:00 hod. do 17:00 hod.. Otec vo svojom protinávrhu žiadal maloletého zveriť do svojej osobnej starostlivosti s tým, že obaja rodičia budú maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, uložiť matke povinnosť platiť výživné na maloletého vo výške určenej súdom a upraviť styk matky s maloletým.

18. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v rozsahu výroku II.

19. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého došiel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhmi uplatnených požiadaviek a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty matky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Pre vysporiadanie sa s odvolacími námietkami matky odvolací súd uvádza:

20. Vzťah medzi rodičom a dieťaťom je najzákladnejším a najprirodzenejším vzťahom v spoločnosti vôbec. Je daný predovšetkým biologickou realitou, ktorá predurčuje nielen založenie tohto vzťahu, ale aj jeho konzumáciu prinajmenšom dovtedy, dokiaľ dieťa nebude plne rozvinutou osobnosťou, teda osobnosťou bez nevyhnutnej potreby čerpať z blízkosti svojho rodiča. Maloleté dieťa je bezpochyby v pozícii oprávneného z práva na výchovu a starostlivosť zo strany svojich rodičov. Dieťa má centrálné postavenie v systéme ochrany práv z dôvodu svojej zraniteľnosti, čo mu znemožňuje, aby si ochranu svojich práv poskytlo samo. Rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia, či už v prípade spoluzitia, ale aj po rozpade ich vzťahu a ukončení spoluzitia. Pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa. Z axiologického hľadiska je najlepší záujem maloletého dieťaťa tým najpodstatnejším, čo musí rodič pri výkone svojich rodičovských práv a povinností sledovať. Inštitút rodičovských práv a povinností je potrebné vykladať tak, aby čo najúčinnejšie slúžil záujmom dieťaťa. Záujem dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú.

Z právneho pohľadu sa právo a povinnosť výchovy a starostlivosti o dieťa rodičov, ktorí spolu nežijú, transformuje do podoby práva osobnej starostlivosti vykonávaného jedným z rodičov, prípadne oboma rodičmi a práva na styk s dieťaťom vykonávaného druhým rodičom. Prerozdelenie výchovy a starostlivosti o dieťa po rozpade vzťahu rodičov môže nastať prostredníctvom dohody rodičov, prostredníctvom autoritatívneho rozhodnutia súdu alebo de facto usporiadaním, ktoré si nenájde aj svoj de iure obraz. Objektívne najefektívnejšou a najvhodnejšou metódou je prerozdelenie výkonu rodičovských práv a povinností prostredníctvom dohody rodičov. Práve dohodu rodičov zákon preferuje, čo je typickým odrazom zásady minimalizácie zásahov štátnej moci do súkromného a rodinného života jednotlivcov. Prenechaním rozhodnutia rodičov o miere, v akej sa každý bude podieľať na výchove a starostlivosti o svoje dieťa, na súd, rodič v skutočnosti prenáša svoju povinnosť rozhodovať o dieťati na tretie osoby.

21. Z obsahu spisu a pripojených spisov vyplýva, že manželstvo rodičov maloletého bolo právoplatne rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020-109 zo dňa 03.06.2021, pričom rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020-385 zo dňa 15.12.2022, právoplatným 27.01.2023, bola schválená rodičovská dohoda, podľa ktorej bol maloletý zverený na čas po rozvedení manželstva do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v týždenných intervaloch tak, že maloletý bude v osobnej starostlivosti otca každý nepárny kalendárny týždeň od piatka od 15:00 hod. do nasledujúceho piatka párneho kalendárneho týždňa do 15:00 hod., kedy začína osobná starostlivosť matky, ktorá bude trvať do nasledujúceho nepárneho kalendárneho týždňa do piatka do 15:00 hod. s tým, že miestom odovzdania a prebratia maloletého je vždy miesto predškolského zariadenia, ktoré maloletý navštevuje s výnimkou vianočných a zimných sviatkov, kedy v párnom kalendárnom roku bude maloletý v osobnej starostlivosti otca od 23.12. od 15:00 hod. do 26.12. do 18:00 hod., kedy začne matkina osobná starostlivosť a bude trvať do nasledujúceho 2.1. do 10:00 hod., kedy pokračuje osobná starostlivosť otca do 7.1. do 18:00 hod.. Počas vianočných a zimných sviatkov začínajúcich v nepárnom kalendárnom roku bude maloletý v starostlivosti matky od 23.12. od 15:00 hod. do 26.12. do 18:00 hod., kedy začne osobná starostlivosť otca a táto bude trvať do nasledujúceho 2.1. do 10:00 hod., kedy pokračuje osobná starostlivosť matky do 7.1. do 18:00 hod. s tým, že miestom odovzdávania a prevzatia maloletého bude

vždy miesto odovzdávajúceho rodiča (I. výrok). Rodičia sa dohodli, že výživné na maloletého sa neurčuje (II. výrok). Súd prvej inštancie žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

22. Čo sa týka samotného výkonu striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloletého, takto upravená forma starostlivosti rodičov o maloletého doposiaľ prebieha a odvolací súd nemal dôvod rozporovať záver súdu prvej inštancie o jej funkčnosti, a to aj s prihliadnutím na prejavovaný názor maloletého, ktorý má k obojmu rodičom vytvorený vrúcny vzťah, je rád v spoločnosti oboch rodičov a nechce nič meniť na svojom pobyte u matky a u otca. Žiada sa dodať, že v starostlivosti ani jedného z rodičov o maloletého neboli zistené žiadne nedostatky, či také okolnosti, ktoré by bránili ktorémukoľvek z nich aj naďalej zabezpečovať takúto formu starostlivosti o maloletého.

23. Pokiaľ matka v predmetnom konaní dôvodila tým, že zmenou na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému je nedostatočná komunikácia medzi rodičmi a ich rodičovský konflikt, ktoré bránia zotrvaníu maloletého v striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, odvolací súd uvádza, že už v čase ostatnej úpravy práv a povinností rodičov k maloletému na čas po rozvoje bola medzi rodičmi identifikovaná existencia rodičovského konfliktu a problémy v komunikácii rodičov. Hľadanie vinníka tejto pretrvávajúcej situácie presahuje možnosti dané zákonnými predpismi súdu, keďže obaja rodičia popisujú tento stav odlišne (obviňujú sa navzájom), čo je spôsobené rozpadom ich manželského vzťahu, cez ktorý sa im zrejme ešte nepodarilo preniesť a spracovať ho do tej miery, aby boli schopní vnímať iba svoju rodičovskú rolu a nevyhnutnosť druhého rodiča v živote dieťaťa. Niet pochýb o tom, že ideálnym predpokladom striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloleté dieťa by boli harmonické vzťahy rodičov po rozpade ich manželského, či partnerského zväzku, ktoré sú však skôr výnimkou ako pravidlom. Aj v predmetnej veci, pokiaľ neboli zistené prekážky v striedavej osobnej starostlivosti z pohľadu najlepšieho záujmu dieťaťa (jeho vzťahu k rodičom, úrovni poskytovanej starostlivosti, zabezpečenia jeho potrieb, vyjadreného názoru), či nezáujmu a nespôsobilosti rodičov dieťa vychovávať, nemôžu byť rodičovský konflikt a nedostatočná komunikácia medzi rodičmi jedinými dôvodmi, pre ktoré by bolo možné konštatovať nevhodnosť zachovania takejto formy starostlivosti o maloletého, najmä, ak za totožných podmienok (rodičovský konflikt a nedostatočná komunikácia) boli rodičia schopní sa dohodnúť na zverení maloletého do striedavej osobnej starostlivosti ich oboch v čase ostatného rozhodovania súdu o úprave ich rodičovských práv a povinností k maloletému na čas po rozvoje.

Odvolací súd s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť uvádza, že pre zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti je potrebné zistenie, či sú obidvaja spôsobilí dieťa vychovávať, majú o osobnú starostlivosť o dieťa záujem, či táto starostlivosť je v záujme dieťaťa a budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa. Nedostatočná komunikácia rodičov sama o sebe nie je prekážkou striedavej osobnej starostlivosti, ak sú splnené vyššie uvedené zákonné predpoklady. Rodičia sú v záujme dieťaťa povinní vzájomnú komunikáciu upraviť do tej miery, aby praktickou prekážkou striedavej osobnej starostlivosti nebola (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoP/13/2016 zo dňa 14.06.2016).

Je prirodzené, že sledovaný cieľ v podobe striedavej osobnej starostlivosti (a jej pozitívnych účinkov pre dieťa) možno dosiahnuť za predpokladu kvalifikovanej komunikácie medzi rodičmi, avšak ak táto komunikácia zlyháva, neznamená to bez ďalšieho vylúčenie modelu striedavej osobnej starostlivosti o dieťa (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoP/34/2015 zo dňa 17.02.2016).

Odvolací súd nepopiera zistenia súdu prvej inštancie o pretrvávajúcej problematickej komunikácii medzi rodičmi, ktorá medzi nimi spôsobuje napätie, neistotu a vyúsťuje do vzájomného obviňovania sa z údajných nedostatkov pri starostlivosti o maloletého, avšak správne zohľadnil tú skutočnosť, že medzi rodičmi postupne dochádzalo k dohode v otázkach týkajúcich sa maloletého (výber základných škôl, vzdelávanie maloletého v slovenskom jazyku, návšteva školského klubu a školskej jedálne, ďalší postup pri vyšetrení školskej zrelosti, vzájomnom informovaní sa, návšteve logopéda), čo je signálom, že postupne sa medzi rodičmi obrusujú hrany napätia, nezhôd a komunikácia sa zlepšuje, najmä po návšteve mediátora. Ako pozitívum je možné hodnotiť to, že rodičia vedomí si svojej problematickej komunikácie a nezdarov v spolupráci so špecializovaným subjektom na zlepšení vzájomnej komunikácie, nerezignovali na opätovný pokus o vzájomnú dohodu o záležitostiach týkajúcich sa maloletého. Vzhľadom do aktuálnej rodinnej situácie a posúdením dynamiky rodinných vzťahov odvolací súd uvádza, že je na rodičoch, aby pri prípadných nezdaroch v komunikácii, ktoré nebudú vedieť sami vyriešiť, vyhľadali pomoc vo forme na to určených subjektov, pretože už preukázali, že v záujme svojho dieťaťa, aj napriek vzájomným konfliktným vzťahom, vedia dospieť k dohode za účasti tretieho subjektu. Ide pritom o progres v kooperácii rodičov, ktorí svojím uvedomelým prístupom zároveň

preukázali snahu o zlepšenie problematickej komunikácie, čo bude prínosom najmä pre ich spoločné maloleté dieťa, ktoré má právo na bezstarostné a konfliktami rodičov nezaťažené detstvo.

24. V tejto súvislosti odvolací súd obom rodičom zdôrazňuje, že záujem maloletého dieťaťa, ktorý by mali obaja rodičia sledovať, by naplnilo akékoľvek usporiadane roztrieštených vzťahov v rodine, pričom sú to práve rodičia, ktorí nesú zodpovednosť za výchovu a vývoj maloletého dieťaťa. Súd nie je schopný takéto usporiadanie vzťahov zabezpečiť a je vhodné pripomenúť, že sú to rodičia (nie súdy, či znalci), ktorí nesú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa (uvedené tiež vyplýva aj zo záverov uznesenia Ústavného súdu Českej republiky vo veci IV. ÚS 60/04).

25. Námietku matky o odmietnutí znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie, čo podľa jej názoru viedlo k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Je potrebné uviesť, že znalecké dokazovanie je len jedným z dôkazných prostriedkov, pričom predpokladom jeho nariadenia podľa § 207 CSP je, aby na posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie súdu boli potrebné vedecké poznatky a zároveň pre zložitosť veci nepostačuje odborné vyjadrenie. Znalecké dokazovanie je potrebné nariadiť len vo výnimočných prípadoch, kedy je táto potreba indikovaná z dôvodu určitých patológií vo vzťahoch, pričom je zrejmé, že v tomto prejednávanom prípade jednoznačne nemožno hovoriť o zlom vzťahu medzi rodičmi a maloletým, ale o konfliktom vzťahu medzi rodičmi navzájom.

S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 287/2010 zo dňa 30.09.2010 je vecou a úlohou zákonného sudcu, bez ohľadu na procesné návrhy účastníkov konania, aby organizoval súdne konanie, a teda aby sám riadil aj rozsah a charakter vykonávaného dokazovania tak, aby mal náležite preukázané dôvody svojho rozhodnutia.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých súd skonštatoval, že Civilný sporový poriadok, ktorého ustanovenia sa použijú aj na konania podľa Civilného mimosporového poriadku, ak tento neustanovuje inak, ukladajú účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 185 ods. 1 CSP však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.04.2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 CSP je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

26. Vo vzťahu k tvrdeniam odvolateľky, že otázka trvalého pobytu maloletého bola vyriešená dohodou rodičov na pojednávaní dňa 15.12.2022 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 39P/118/2020 je potrebné uviesť, že takáto interpretácia neobstojí, keďže výroková časť rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/118/2020-385 zo dňa 15.12.2022 úpravu tejto otázky autoritatívne nerieši a zo zápisnice o pojednávaní vyplýva výlučne poučenie účastníkov (rodičov) zo strany súdu, že pri prípadnej zmene trvalého bydliska dieťaťa sa vyžaduje súhlas rodiča.

27. Je na rodičoch, aby ich dohoda o veciach týkajúcich sa maloletého bola pre nich podnetom k tomu, že pri dobrej vôli ich oboch, čo možno rozumne očakávať, sa budú vedieť dohodnúť aj o ďalších veciach týkajúcich sa maloletého aj v budúcnosti (prípadne za účasti tretieho subjektu), pretože v opačnom prípade budú odkázaní na rozhodnutie súdu (§ 35 Zákona o rodine).

28. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam matky odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, čím je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi

a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Rozdielny názor účastníka vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu preto nečiní rozsudok nesprávnym či nezákonným.

29. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava II č. k. 37P/43/2023-548 zo dňa 25.08.2025 ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol použitím ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).